

μὲν τὸ πλάτος 20—30 πηγῶν, κατὰ δὲ τὸ μῆκος 350—400 ἦτον ἰσῶδους χρώματος. Ἡ θερμοκρασία τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης διέφερε κατὰ τὰς θέσεις ἐκ 44 ὁ δηλονότι μέχρι 45 ὁ R. Τὸ βάθος εἰς διάφορα τοῦ κόλπου μέρη εὐρέθη κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ K' Δεκιγάλλα, λίαν ἡλαττωμένον, διότι κατὰ τὴν θέσιν π. χ. τὴν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Βουλκάνου καθ' ἣν ὁ τελευταῖος ὑδρογραφικὸς χάρτης Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου σημειοῖ 400 ὀργυῶν εἶχε μόνον 30 ὀργυῶν καὶ παρὰ τὸ μεσημβρινὸν ἀκρωτήριον τῆς νέας Καμμένης ἀντὶ 47 ὀργυῶν 3 μόνον. Ἐν τῷ λιμένι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἡ θάλασσα ἐκόχλαζε καὶ ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀδιακόπως ἀναβλυσουσῶν πομφολίγων ἤκούετο ὁ αὐτὸς διζύγου πυρὸς κρότος ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀκτῆς, ἀτμῶν λευκῶν τὸ χρῶμα καὶ θειώδη ὁσμὴν ἀναδιδόντων· ἡ ὑφίζησις τοῦ ἐδάφους ἐξηκολούθη· ἐπομένως τὰ ζέοντα ὕδατα κατεκάλυψαν ἱκανὸν μέρος τῶν παρὰ τὸν Βουλκάνον μεσημβρινοδυτικῶν παραλίων καὶ πρὸ πάντων τὰ τοῦ δυτικοῦ βραχίονος αὐτοῦ.

Ἡ ἀναφυομένη νῆσος μετετράπη εἰς ἀκρωτήριον ἐνωθεῖσα ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν δηλ. πρὸς Ἀνατολὰς καὶ Δύσιν μετὰ τῆς ὑπαρχούσης ξηρᾶς καὶ ἡ ἀντίδρασις δὲν ἐφαίνετο μέχρι τοῦδε νὰ διαταράττῃ τὴν ὑποβρύχιον τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς ἐνέργειαν, κατὰ μῆκος ὅμως ἠκολούθη νὰ ἐπεκτείνεται δραστηριότερον ἢ τὴν προτεραίαν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐκ τῆς πρώτης ἐπεκτάσεώς της εἰς 25 περίπου πῆχεις· τινὲς τολμηταὶ ναῦται ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ἐν μέσῳ πυκνοῦ καπνοῦ καὶ φλογῶν, αἵτινες βεβαίως δὲν καίουσιν, οὗτοι δὲ δι' ἄσχυρίζοντο ὅτι ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπῆρχεν ἰλὺς καὶ ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κορυφήν ταύτην λίθοι δὲν ἦσαν πολὺ σκληροὶ· ὁ καπνὸς οὐδόλως τοὺς ἠνόχλησεν, μόνον δὲ μελανοὶ τὸν ἄργυρον, καθὼς τὰ ὕδατα ἐξαφανίζουσι τὰ χρώματα τῶν ἐπιπλεόντων πλοίων.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

Ο ΛΕΠΡΟΣ

ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΛΟΣΤΗΣ.

Τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως Ἀόστης εἶναι σχεδὸν ἔρημον, καὶ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε πολὺ κατοικημένον. Ἐκεῖ βλέπει τις ἀγροὺς καλλιεργημένους καὶ λειμῶνας περιβαλλομένους ἐντεῦθεν μὲν δι' ἀρχαίων προτειχισμάτων,

τὰ ὁποῖα οἱ Ῥωμαῖοι ἀνύψωσαν, ὅπως χρησιμεύσωσιν αὐτῷ ὡς περίβολος, ἐντεῦθεν δὲ διὰ τειχῶν τινῶν κήπων. Ὁ ἔρημος οὗτος τόπος δύναται ἐν τοῦτοις νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν περιηγητῶν. Παρὰ τὴν πύλιν τῆς πόλεως κεῖνται τὰ ἐρείπεια παλαιοῦ τινος πύργου, ἐντὸς τοῦ δοκίμου, ἐὰν πιστεύσῃ τις τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, ὁ κόμης René de Châlans, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ζηλοτυπίας, ἀφῆκε νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, τὴν ἡγεμονίδα Μαρίαν de Brugance, σύζυγόν του· ἔκτοτε ἀπεδόθη παρὰ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τὸ ὄνομα Bramafam εἰς τὸν πύργον τοῦτον (δὲν σημαίνει οἰμωγὴ τῆς πείνης). Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡδυνάτο τις νὰ διαφιλονεικήσῃ τὴν ἀλήθειαν, καθιστᾷ αὐτὰ τὰ ἐρείπια προσφιλῆ εἰς τοὺς εὐκισθήτους ἀνθρώπους, οἵτινες τὸ θεωροῦσιν ὡς ἀληθές.

Βήματά τινα μακρότερον ὑπάρχει τετράγωνος πύργος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου τείχους καὶ κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ μαρμαροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο ποτὲ περιβεβλημένος· ὀνομάζουσι δὲ αὐτὸν πύργον τοῦ τρόμου, διότι ὁ λαὸς ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐνόμισεν αὐτὸν κατοικημένον ὑπὸ βρυκολάκων. Αἱ γυναῖκες τῆς πόλεως Ἀόστης κάλλιστα ἐνθυμοῦνται, ὅτι εἶδον ἐξερχομένην ἐκεῖθεν, κατὰ τὰς σκοτεινὰς νύκτας, μεγαλόσωμόν τινα λευκὴν γυναῖκα, κρατοῦσαν φανὸν ἀνὰ χεῖρας.

Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν ὁ πύργος οὗτος ἀνεκαίνισθη καὶ περιβεβλήθη διὰ περιβόλου κατὰ διαταγὴν τῆς κυβερνήσεως, ὅπως δοθῇ ἄσυλον εἰς λεπρόν τινα τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ ἀπομονώσωσιν οὕτω τῆς κοινωνίας, χορηγοῦντες αὐτῷ ὅλας τὰς ἡδονὰς τῶν ὁποίων ἡ λυπηρὰ αὐτοῦ θέσις ἦτον ἐπιδεκτική. Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου ἐπεφορτίσθη νὰ προνοῇ περὶ τῆς διατροφῆς τοῦ λεπροῦ· ἐχορήγησαν δὲ προσέτι αὐτῷ ἐπιπλά τινα καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα πρὸς καλλιεργεῖαν ἐνὸς κήπου. Ἐκεῖ κατοικεῖ πρὸ πολλοῦ, μονήρης, οὐδένα ποτὲ βλέπων, ἐκτὸς τοῦ ἱερέως, ὅστις ἀπὸ χειροῦ εἰς χειρὸν ἐφοῖτα φέρων εἰς αὐτὸν τὰς παρηγορίας τῆς θρησκείας, καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις κατὰ πάσαν ἐβδομάδα ἐκόμιζεν εἰς αὐτὸν τὴν ζωοτροφίαν ἐκ τοῦ νοσοκομείου.

Γινομένου δὲ τοῦ πολέμου τῶν Ἄλπεων, τὸ ἔτος 1797, στρατιωτικὸς τις εὐρισκόμενος εἰς τὴν πόλιν Ἀόστην, διήλθεν ἡμέραν τινα, κατὰ

τύχην, πλησίον τοῦ κήπου τοῦ λεπρού τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτον ἡμίκλειστος, καὶ ἔλαβε τὴν περιέγειαν νὰ εἰσέλθῃ. Εὗρεν ἐντὸς ἄνθρωπον ἀπλᾶ ἐνδεδυμένον, ἐστηριγμένον εἰς δένδρον καὶ βεθυισμένον εἰς βαθεῖαν κσέψιν. Εἰς τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ὁ στρατιωτικὸς ἔκκαμιν εἰσερχόμενος, ὁ μονήρης ἐκείνος, χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ χωρὶς νὰ προσδλέψῃ ἀνέκραξε μετὰ θλιβερᾶς φωνῆς· « Τίς εἶ, καὶ τί με ζητοῦσιν ; — Συγχώρησον ξένον, ἀπεκρίθη ὁ στρατιωτικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ εὐχάριστος θεὰ τοῦ κήπου σου ἠνάγκασεν ἴσως νὰ φανῇ ἀδιάκριτος, ἀλλ' ὅστις δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ταραξῇ. — Μὴ προχωρῇς, ἀπεκρίθη ὁ κάτοικος τοῦ πύργου νεύων εἰς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς, μὴ προχωρῇς· εἴσαι πλησίον δυστυχοῦς προσβεβλημένου ὑπὸ λέπρας — Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾦται ἡ δυστυχία σου, ἐπανάλαβεν ὁ ὁδοιπóρος, δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ· οὐδέποτε ἐφυγον τοὺς δυστυχεῖς· ἐν τούτοις ἐὰν ἡ παρουσία μου σὲ ἐνοχλῇ, εἰμαι πρόθυμος νὰ ἀποσυρθῶ.

— Καλῶς ὥρισας, εἶπε τότε ὁ λεπρὸς στραφόμενος αἰφνης, καὶ μεῖνον, ἐὰν ἔχῃς τὸ θάρρος ἀφοῦ με παρκτηρήσης. Ὁ στρατιωτικὸς ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἄφωνος ὑπὸ ἐκπληξέως καὶ φρίκης ἀπέναντι τῆς ὄψεως αὐτοῦ τοῦ δυστυχοῦς, τὸν ὁποῖον ἡ λέπρα ὁλοσχερῶς εἶχε παραμορφώσει. « Ὅα μένω εὐχαρίστως, τῇ εἶπεν, ἐὰν εὐαρεστήσῃς εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη μὲν φέρει ἐνταῦθα, ἰσχυρὰ δὲ συμπάθεια κρατεῖ.

— Συμπάθειαι ! . . εἶπεν ὁ λεπρὸς. Οὐδέποτε διήγειρα ἄλλο τι εἰμὴ οἶκτον.

— Ἦθελον θεωρεῖ ἐμαυτὸν εὐτυχῇ, ἀπεκρίθη ὁ στρατιωτικὸς, ἐὰν ἡδυνάμην νὰ σοὶ παρέξω παραμυθίαν τινά.

— Μεγίστη παραμυθία εἶναι δι' ἐμὲ νὰ βλέπω ἄνθρωπον, καὶ νὰ ἀκούω τὸν ἦχον τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ἥτις φαίνεται νὰ με ἀποφεύγῃ.

— Ἐπίτρεψόν μοι λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ στρατιωτικὸς, νὰ συνδιαλεχθῶ στιγμὰς τινεas μετὰ σοῦ, καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κατοικίαν σου.

— Λίαν εὐχαρίστως, ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ σοὶ παρέξῃ εὐχαρίστησιν. Καὶ ταῦτα λέγων ὁ λεπρὸς ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν του μὲ πλατὺν πῖλον, τοῦ ὁποίου τὰ κεκλιμένα ἄκρα ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν του. Μετάβηθι, ἐπρόσθεσεν οὗτος, ἐνταῦθα πρὸς μεσημβρίαν. Καλλιεργῶ μικρὸν τινα ἀνθῶνα, τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη δυνατόν νὰ σοὶ ἀρέσωσιν, θὰ εὔρης ἐκ τῶν πολὺ σπικνίων. Ἐπρομηθεύθην

τοὺς σπόρους ἐξ ὧλων ἐκείνων τῶν ἀνθῶν, ἅτινα γεννῶνται αὐτόματα εἰς τὰς ἄλλειas, καὶ προσεπάθησα νὰ πολλαπλασιάσω καὶ καλλύνω αὐτὰ διὰ τῆς καλλιεργείας.

— Τῶνόντι ἰδοὺ ἄνθη τὰ ὁποῖα πρῶτην ἡδὴ φοράν βλέπω.

— Παρκτηρήσον αὐτὸν τὸν μικρὸν θάμνον τῶν βόδων· εἶναι ἡ τριανταφυλλιά ἡ ἄνευ ἀκνῶν, ἥτις δὲν φύεται εἰμὴ εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν ἄλλεων· ἀλλὰ χάνει ταχέως αὐτὴν τὴν ιδιότητά, καὶ φύει ἀκάνθας καθ' ὅσον καλλιεργεῖται καὶ πολλαπλασιάζεται.

— Ἐπρεπε νὰ ᾦται τὸ ἐμβλημα τῆς ἀχαριστίας ἡ τριανταφυλλιά, παρετήρησεν ὁ στρατιωτικὸς.

— Ἐὰν ἄνθη τινα ἐξ αὐτῶν σοὶ φαίνωνται ὠραῖα, δύνασαι νὰ λάβῃς αὐτὰ ἀφόβως, καὶ οὐ δόλως κινδυνεύεις φέρων αὐτὰ ἐπάνω σου, εἶπεν ὁ λεπρὸς μετὰ συγκινήσεως· ἐγὼ ἔσπειρον αὐτὰ, καὶ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὰ ποτίζω καὶ νὰ τὰ βλέπω ἀλλ' οὐδέποτε τὰ ἐγγίζω.

— Καὶ διατί ;

— Ὅα ἐφοβούμην μήπως τὰ μολύνω, καὶ δὲν ἤθελον πλέον τολμήσει νὰ τὰ προσφέρω.

— Διὰ τίνα λοιπὸν προορίζεις ταῦτα ; ἠρώτησεν ὁ ξένος.

— Οἱ ἄνθρωποι οἷτινες μοὶ φέρουσι τὰ τροφίμα ἐκ τοῦ νοσοκομείου δὲν φοβοῦνται νὰ κάμνωσιν ἀπ' αὐτὰ ἀνθοδέσμας. Πολλάκις τὰ παιδία τῆς πόλεως ἔρχονται ὡσαύτως εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου μου· τότε ἀναβάνω πάραυτα εἰς τὸν πύργον, φοβούμενος μὴ προξενήσω φρίκην καὶ βλάβην εἰς αὐτὰ, καὶ τὰ βλέπω ἐκ τοῦ παραθύρου μου παίζοντα καὶ ἀφαιροῦντά μοι τινα ἄνθη. Ἀναχωροῦντα ἀτενίζουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἐμέ. « Καλ' ἡμέρα, λεπρε, » μοὶ λέγουσι γελῶντα, καὶ τοῦτο με χαροποιεῖ ὀλίγον.

— Ἠδυνήθης βλέπω, εἶπεν ὁ στρατιωτικὸς νὰ συλλέξῃς ἐδῶ λίαν ἐπιτυχῶς διάφορα φυτὰ· ἰδοὺ ἄμπελοι καὶ καρποφόρα δένδρα διαφόρων εἰδῶν.

— Τὰ δένδρα εἶναι ἀρτιφυῖ· ἐφύτευσα αὐτὰ διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, ὡσαύτως καὶ αὐτὴν τὴν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἀνύψωσα μέχρι τῶν ἀνωτάτων τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου τοῖχου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις μοὶ σχηματίζει μικρὸν τόπον περιπάτου· εἶναι ἡ προσφιλές μου θέσις. . . Ἀνάβηθι αὐτὰς τὰς πέτρας· εἶναι κλίμαξ τῆς ὁποίας εἰμὶ ἀρχιτέκτων. Στηρίχθητι εἰς τὸν τοῖχον.

— Θελητικὸν καταφύγιον ! ἀνέκραξε μετὰ θαυ-

μασμού ὁ ξένος, καὶ πόσον καλῶς κατεσκευασμένον εἶναι διὰ τὰς σκέψεις ἐνὸς ἐρημίτου.

— Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀγαπῶ πολὺ ἐντεθῆεν βλέπω τὴν πεδιάδα καὶ τοὺς γεωργοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς· βλέπω πάντα τὰ διατρέχοντα εἰς τὸν λειμῶνα χωρὶς νὰ βλέπωμαι παρ' οὐδενός.

— Οὐχυμᾶζω πόσον ἥσυχον καὶ μονῆρες εἶναι αὐτὸ τὸ καταφύγιον. Εὐρίσκεται τις εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὅμως ἤθελέ τις νομίσει ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἡ ἐρημία δὲν εἶναι πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν βράχων, εἶπεν ὁ λεπρὸς μετὰ λύπης. Ὁ δυστυχὴς πανταχοῦ εἶναι μόνος.

— Ὅποια σειρὰ συμβάντων σὲ ἔφερεν εἰς αὐτὸ τὸ καταφύγιον; ἠρώτησεν ὁ ξένος· αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι πατρὶς σου;

— Ἐγεννήθην παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, ἀπεκρίθη ὁ λεπρὸς, εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Οὐελίας, καὶ κατοικῶ ἐνταῦθα πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν. Ἡ δὲ ἱστορία μου δὲν εἶναι εἰμὴ ἐκτεταμένη καὶ μονότονός τις συμφορὰ.

— Διετέλεσας ζῶν πάντοτε μόνος;

— Ἐστερήθην τῶν γονέων μου κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, καὶ ἐπομένως οὐδόλως ἐγνώρισα αὐτούς· μία ἀδελφὴ μου ἔμενεν, ἥτις ἀπέβιώσε καὶ αὕτη πρὸ δύο ἐτῶν.

— Δυστυχῇ!

— Τοιαῦται εἶναι αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὁ λεπρὸς.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, παρακαλῶ; ἠρώτησεν ὁ ξένος.

— Ὡ! τὸ ὄνομά μου εἶναι φοβερόν! ὀνομάζομαι ὁ *Λεπρός*! Ὁ κόσμος ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔχω ἐκ τῆς οἰκογενείας μου, καὶ τὸ ὁποῖον ἡ θρησκεία μοι ἔδωκεν εἰς τὴν βάπτισίν μου. Εἶμαι ὁ *Λεπρός*! Ἰδοὺ ὁ μόνος τίτλος τὸν ὁποῖον μοὶ παρέχει ἡ εὐνοια τῶν ἀνθρώπων. Εἴθε διὰ παντός νὰ ἀγνοῶσι τίς εἶμαι!

— Ἡ ἀδελφὴ τὴν ὁποίαν ἔχασας ἔζη μετὰ σοῦ;

— Κατόκησε πέντε ἔτη μετ' ἐμοῦ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον οἶκημα, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ βλέπεis, ἀπεκρίθη ὁ λεπρὸς. Οὕσα δὲ δυστυχὴς ὅσον ἐγὼ συμμετεῖχε τῶν θλίψεών μου, καὶ ἐγὼ προσεπάθουν νὰ μετριάζω, τὰς ἰδικάς της.

— Εἰς τί ἄρα ἐνασχολεῖσαι πρὸς τὸ παρὸν εἰς τοσοῦτον βαθεῖαν μοναξίαν διατελῶν;

— Τὰ καθέκαστα τῶν ἐνασχολήσεων ἀνθρώπου μεμονωμένου, οἷος ἐγὼ, θὰ ἦσαν λίαν μονότονα δι' ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ὅστις εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

— Ὡ! ὀλίγον γνωρίζεις αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅτις οὐδέποτε μοὶ ἐπροξένησεν εὐτυχίαν, διέκοψε λέγων ὁ στρατιωτικὸς. Συνεχῶς ἀρεσκήμαι νὰ μὲνω μόνος, καὶ ἴτως συμφωνοῦμεν εἰς τὰς ἰδέας μας πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον νομίζεις· ἐν τούτοις, τὸ δηολογῶ, αἰωνίκα μοναξίκα μὲ τρομάζει· δυσκόλως ἐννοῶ αὐτήν.

— Ὁ ἀγαπῶν τὸ καλλίον τοῦ θίλει εὖρει ἐν αὐτῇ τὴν εἰρήνην. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διδάσκει ἡμᾶς τοῦτο. Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὴν ἀλήθειαν τῶν παραμυθητικῶν αὐτοῦ λόγων. Τὸ αἶσθημα τῆς μοναξίας μετριάζεται διὰ τῆς ἐργασίας. Ἄνθρωπος, ὅστις ἐργάζεται οὐδέποτε εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν δυστυχὴς, καὶ ἀπόδειξις τοῦτου εἰμὶ ἐγὼ. Τὸ θέρος ἡ καλλιέργεια τοῦ κήπου μου καὶ τοῦ ἀνθῶνος ἀρκοῦντως μὲ ἐνασχολεῖ· τὸν δὲ χειμῶνα, κατασκευάζω ψάθας, ἐργάζομαι διὰ τὴν ἐνδυμασίαν μου, παρασκευάζω καθ' ἐκάστην ὁ ἴδιος τὴν τροφήν μου διὰ τῶν τροφίμων τὰ ὁποῖα μὲ φέρουσιν ἐκ τοῦ νοσοκομείου, καὶ ἡ προσευχὴ ἀναπληροῖ τὰς ὥρας τὰς ποίας ἡ ἐργασία μοὶ ἀφίνει ἐλευθέρας. Ἐπὶ τέλους τὸ ἔτος παρέρχεται, καὶ ὅμως τότε μοὶ φαίνεται ἀκόμη ὅτι ἦτο βραχύτατον.

— Ἀπ' ἐναντίας ἔπρεπε νὰ σοὶ φαίνηται αἰών.

— Οἱ πόνοι καὶ αἱ θλίψεις ὑπέλαβεν ὁ λεπρὸς κάμνουσι τὰς ὥρας νὰ φαίνωνται μακραί· ἀλλὰ τὰ ἔτη πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς παρέρχονται ταχύτητος. Ἄλλως δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔσχατον βαθμὸν τῆς δυστυχίας ὑπάρχει ἀπόλαυσις τις τὴν ὁποίαν οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ γνωρίζωσι, καὶ ἥτις θὰ σὰς φανῇ πολὺ παράδοξος· αὕτη εἶναι· τὸ νὰ ὑπάρχη τις καὶ νὰ ἀναπέη. Διέρχομαι ὁλοκληροῦς τῆς ἀνοιξέως ἡμέρας ἀκίνητος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προτειχίσματος, ἀπολάων τοῦ αἵρος καὶ τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως· τότε ὅλαι αἱ ἰδέαι μου εἶναι ἄστατοι, ἀδέδαιοι. Ἡ λύπη ἀναπαύεται ἐντὸς τῆς καρδίας μου χωρὶς ὅμως νὰ καταθλίβῃ αὐτήν· τὰ βλέμματά μου περιφέρονται εἰς αὐτὴν τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τοὺς περιστοιχοῦντας με βράχους· αἱ διάφοροι θέαι τοσοῦτον ἐντετυπωμέναι εἰσὶν ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ὥστε ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, μέρος ἐμοῦ· ἐκάστη δὲ τοποθεσία εἶναι φίλος, τὸν ὁποῖον μετ' εὐχαριστήσεως καθ' ἐκάστην βλέπω.

— Πολλὰκις ἠσθάνθην παρόμοιον τι, εἶπεν ὁ ξένος. Ὅτε ἡ θλίψις ἐνδιαιτρίβει ἐν ἐμοί, καὶ δὲν εὐρίσκω εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων ἀψύχων ὄντων μὲ παρηγορεῖ· ἀγαπῶ τότε τοὺς βράχους

καὶ τὰ δένδρα καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ ὄντα τῆς φύσεως εἰσὶ φίλοι οὗς ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε.

— Μὲ ἐνθαρρύνεις ὥστε νὰ σοὶ ἐξηγήσω καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἐν ἐμοὶ συμβαίνει, ὑπέλαβε μετὰ συγκινήσεως προφανοῦς ὁ λεπρός. Ἀγαπῶ τῶντι τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, οἱ σύντροφοι τοῦ βίου μου, καὶ ἅτινα καθ' ἐκάστην βλέπω διὰ τοῦτο κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν πρὶν ἀποσυρθῶ εἰς τὸν πύργον μου, στρέφομαι καὶ χαιρετῶ τοὺς πάγους Ruitorts, τὰ σκοτεινὰ δάση τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, καὶ τὰς ἀξιοπεριέργους κορυφάς, αἵτινες δεσπόζουσι τὰς κοιλάδας τοῦ Rhème. Ἄν καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι τοσοῦτον δρατὴ εἰς τὴν πλάσιν τοῦ μύρμηκος, ὅσον εἰς τὴν τοῦ ὅλου κόσμου, τὸ μέγα θέαμα τῶν ὁρέων προβάλλει ἐν τούτοις περισσότερον τὰς αἰσθήσεις μου· δὲν δύναμαι νὰ ἴδω αὐτοὺς τοὺς ὑπερμεγέθεις ὄγκους, κεκαλυμμένους δι' αἰωνίων πάγων χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ὑρρασκευτικὴν ἑκπληξίν· ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὴν ἄπειρον εἰκόνα ἥτις μὲ περιτοιχίζει ὑπάρχουσι τοποθεσίαι, τὰς ὁποίας εὖ νοῶ καὶ ἀγαπῶ κατὰ προτίμησιν μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἐρημικὴ κατοικία τὴν ὁποίαν βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τοῦ Chawensod. Μεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, πλησίον ἐρήμου τινὸς ἀγροῦ, προσβάλλεται ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου. Ἄν καὶ οὐδέποτε ὑπῆγον ἐκεῖ, αἰσθάνομαι παρὰ ὁδὸν εὐχαρίστησιν βλέπων αὐτήν. Ὅτε ἡ ἡμέρα κλίνει, καθήμενος ἐντὸς τοῦ κήπου μου προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν ἔρημον ταύτην τοποθεσίαν, καὶ ἡ φαντασία μου ἐπαναπαύεται εἰς αὐτήν. Αὕτη κατεστάθῃ δι' ἐμὲ εἶδος ἰδιοκτησίας· μοὶ φαίνεται ὅτι συγκεχυμένη τις ἀνάμνησις μοὶ λέγει, ὅτι ἔζησα ποτὲ ἐκεῖ εἰς εὐτυχεστέρους χρόνους, καὶ τῶν ὁποίων ἡ μνήμη μοὶ ἐξηλείφθη. Ἀγαπῶ πρὸ πάντων νὰ θεωρῶ τὰ ἀπομεμακρυσμένα ὄρη, τὰ ὁποῖα συγχέονται εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὸν ὀρίζοντα. Καθὼς τὸ μέλλον, οὕτω καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις μοὶ ἐμπνέει τὸ αἶσθημα τῆς ἐλπίδος, ἡ δὲ βεβαρυμένη καρδιά μου νομίζει ὅτι ὑπάρχει ἴσως γῆ τις ἀπομεμακρυσμένη, ὅπου εἰς μέλλουσας ἀόριστον ἐποχὴν θὰ δυνηθῶ ἐπὶ τέλους νὰ γευθῶ τῆς εὐδαιμονίας, ἣν περιπαθῶς ἐπιθυμῶ, καὶ τὴν ὁποίαν μυστικόν τι ἔνστικτον μοὶ παρουσιάζει πάντοτε ὡς δυνατὴν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΟΛΥΚΡΙΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ Γ. ΣΟΥΡΙΑ-
ΤΥΟ Δ. Σ. Μ.

Σουρίω κούρην βαίη κόνις ἐνθάδε κεῦθη

Πουλυκρίτην σεμνήν, λαμπομένην χάρισιν.

Ἦν ἐπινυμφίδις ὑμεναίος ὦριον ἤδη

Ἐλθὼν ἐξαπίνης· Ὡμοχάρον ἄνελε.

Τὴν δ' ἄρ' ἀποιχομένην πατρῷος οἴκος ἔκλαυσε,

Πένθησάν τε Χίου ἀμφιρύτης ναέπει.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Λυγκάτωρ βλέμμα. — Ὁ Κικέρων, Οὐάρων καὶ Πλίνιος ἀναφέρουσιν ὅτι ὑπῆρχεν Ἕλληνας Στράβων καλούμενος ἔχων βλέμμα τοσοῦτον ὀξυδερκὲς ὥστε εἰς ἀπόστασιν 135 μιλίων διέκρινε καθαρῶς τ' ἀντικείμενα, τὴν δὲ Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου ἀντέγραψεν ὁλόκληρον εἰς φύλλον δυνάμενον νὰ χωρέσῃ ἐντὸς καρύου. Οὕτω καὶ ὁ Καλλικράτης καὶ ὁ Μυρμηκίδης εἶχον ὀξυδερκέστατον βλέμμα· μάλιστα ὁ τελευταῖος εἶχεν ἐγκολάψει τέθριππον μετὰ τῶν ἵππων τοσοῦτον μικρὸν, ὥστε ἡ δύνατο νὰ καλυφθῇ ὁλοκλήρως ὑπὸ πτέρυγα μύϊας.

Συμπάθειαι. — Αἱ μεταξὺ λογικῶν ὄντων συμπάθειαι ἀναπτύσσονται συνήθως, οὐχὶ ἀναλόγως τῆς μεταξὺ αὐτῶν ὁμοιότητος ἀλλὰ μᾶλλον τῆς ἀνομοιότητος καὶ διαφορᾶς· οὕτως ὁ ἄρρην συμπθεῖ πρὸς τὴν θύλην, ἡ μικρὰ νεάνις μᾶλλον πρὸς τὸν ἀκμαῖον νέον ἢ τὸν νεανίσκον· τὸ αὐτὸ καὶ ὁ νεανίσκος πρὸς τὴν νέαν· ἡ μεγαλόσωμος γυνὴ πρὸς τὸν μετρίου μᾶλλον ἢ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἄνδρα, ὡς ὁ μεγαλόσωμος ἄνθρωπος πρὸς τὴν μικρόσωμον γυναῖκα. Ὁ ζωπρὸς καὶ ὀξύθυμος ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἡπίου χαρακτῆρος γυναῖκα, καὶ τ' ἀνάπαλιν.

Στατιστικαὶ εἰδήσεις. — Ἐπὶ 1000 καταδικῶν οἱ 563 ἦσαν ἄγαμοι καὶ ἐπὶ 1346 φρενοβλαβῶν 595 ἦσαν ἄγαμοι καὶ 209 χρευόμενοι· καὶ μεταξὺ τῶν αὐτοχειριζομένων πλέον τῶν 3/4 εἰσὶν ἄγαμοι. Κατὰ τὴν ἐνιαύσιον ἑκθεσιν τοῦ Κοσμήτορος τῆς ἐν Παρισίοις ἱατρικῆς σχολῆς, καθ' ὅλον τὸ λήξαν σχολαστικὸν ἔτος ἐνεγράφησαν εἰς τὰ βιβλία τῆς σχολῆς ταύτης 4,307 μαθηταί· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ σχολαστικοῦ ἔτους ἐξετάσθησαν ἵνα λάβωσι διδακτορικὸν πτυχίον 1,464, ἐξ ὧν 13 μόνον ἀπῆντησαν ἀριστα (extremement bien), 82 κάλλιστα, 256 καλῶς, 418 μετρίως, καὶ 237 ἀποκριθέντες κακῶς ἀπερρίφθησαν.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ, ΝΤΕΚΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ.